

[Kurt Hansen]

Men lad os få det hele frem og på den baggrund tage en ny drøftelse omkring det.

Glistrup (FP):

Finansministerens bekendtgørelse nr. 215 af 31. maj 1972, § 5, er gyserlæsning. En af de frygtelige ting, man støder på i den 1972-bekendtgørelse, er, at en tjenestemand, der er medlem af folketinget, men som er ude af stand til at udføre tjeneste i stillingen, oppebærer en tredjedel af den for stillingen fastsatte løn inklusive tillæg. Sådan står der virkeligt.

Fra fremskridtspartiets første folketingsår, 1974, har vi bestandig og fast og vedholdende løbet storm mod denne bestemmelse, og det er i dag femte gang, vi behandler et forslag fra fremskridtspartiet om at få denne bestemmelse væk. Det vidner lidt om, hvor besværligt det har været at få drevet de andre til truet, få dem til at forstå det fuldstændig forrykte og umoralske i denne bestemmelse. Men gudskelov vil man se, hvis man læser de forskellige behandlinger igennem, at man dog har anlagt en venligere og venligere tone over for forslaget om, at vi skal have denne vanvittige regel væk. Der er blevet sagt efterhånden: ja, nu skal man se at nå frem til nogle resultater og forhandlinger, man skal nok se at nå frem til et eller andet. Det hørte vi bl. a., da vi havde behandlingen den 6. maj 1976, og derfor skrev vi den følgende dag til folketingets præsidium, som man havde henvist sagen til, og bad folketingets præsidium om at tage sagen op til forhandling, idet man sagde, at dér skulle den behandles, og det kunne ske som en hastesag. Folketingets præsidium svarede da også venligt allerede efter 14 dages forløb. I et brev af 20. maj 1976 meddeler folketingets præsidium, at præsidiets i sit møde den 17. maj har taget denne sag op til nærmere overvejelse, men at sagen har en sådan beskaffenhed og indeholder så store problemer, at den ikke selv i bedste fald vil kunne færdigbehandles i denne sommer.

Folketingets formand sluttede: »Jeg kan yderligere oplyse, at sagen vil blive optaget til fornyet drøftelse på det førstkommande præsidiemøde, der finder sted den 1. juni 1976.«

Det var altså situationen dengang. Nu var man i hvert tilfælde kommet så langt frem, at

sagen var taget op til behandling. Hvis man læser udtalelser fra den debat, der var gået forud den 6. maj 1976, vil man finde mange udtalelser parallelt med det, der blev sagt i dag, f. eks. fra hr. Ivar Hansens side, om, at nu skal vi se at finde frem til en hurtig afgørelse. Men dette folketing, som formår at sende sin økonomiminister og finansminister ned til Frankfurt en søndag aften og med et snuptag udhule reallønnen for arbejdere rundt omkring ved at devaluere den danske krone med 8 pct., 6 pct., eller hvor meget det nu er man plejer at komme hjem med fra Frankfurt ved de lejligheder, som kan undergrave lønnen ved at vedtage afgifter over en nat, som kan vedtage at ophøje mæglingsfor-slag til lov meget hurtigt...

Formanden:

Helst om det foreliggende forslag.

Glistrup (FP):

...dette folketing kan ikke med henblik på det, det foreliggende forslag drejer sig om – efter at vi for 2 år siden, i foråret 1976, fik besked om, at nu var det til behandling – dette folketing kan altså ikke, når det drejer sig om noget så overskueligt som dette, der angår tingets egne medlemmer, nå at løse problemerne. Det er i allerhøjeste grad en tankevækkende, en perspektivfyldt sammenligning at se, hvordan man behandler dette, til trods for at vi altså nu for femte gang stiller forslag om det i salen. Derfor har vi vore bange anelser: hvordan lykkes det nu?

Der er også andre ting, vi er gået i krig imod i denne finansministerielle bekendtgørelses § 5. Når man læser længere ned, så får man at vide, at en tjenestemand, der bestrider hvervet som folketingsmedlem uden at søge tjenestefrihed, oppebærer $\frac{2}{3}$ af den for stillingen fastsatte løn inklusive tillæg. Det vil med andre ord sige, at han faktisk er i gang med noget, der minder om fuldt arbejde, eller i hvert fald, at der er en meget stor del af arbejdet, han kan udføre. Som det så rigtigt er blevet påpeget her under forhandlingerne så mange gange, så kan det i hvert fald for mange folketingsmedlemmer være svært at opfylde dette krav, så de kan få $\frac{2}{3}$ løn. Jeg skal bl. a. minde om det, som hr. Melchior sagde her under debatten, hvor han fremdrog hr. Ivar Hansen og oplyste, at en